

linnas arwas neid nisugguseks, kui peält näitaksid ollewad, õiglased, au-waart ja jummalakartlikkud hinged. Ommas wäljaspiddises ellus nemmad ei annud ebbespiddi ei ühhegi asja sees ühtegi pahhandust, waid ollid enneminne mitmel wiisil teiste heaks õppe-tuseks. Ellasid rahholiste liggi kolmekümme aastad, häil ja kurjal päiwil, tõ waewa ja puhkamisse wahhel, ennamiste ühhemeteelisel kombel, ja arwaste agga monne sanna waidlemisises, nenda kui käl ka wagga abbiello rahwal juhtub. Kui ollid kauni rikkuse peäle sanud, panni mees omma ammeti seisma, ja ei mõtlend muud, kui tahtis omma hõlpo neil päiwil, mis neil siin Ma peäl weel jartel, puhkamisse ja rahho sees maitsta. Agga kas se luggu ka sessammal wiisil üllewelt neile olli seätud, sedda fate teie, armsad luggejad, peagi siit kuulda.

Nenda kui ehk teate, on ennamiste iggas linnas surnutte haura kaewamisse tarwis üks isse-mees selle ammeti peäl. Sel wiisil se olli ka seäl Saksama linnas, kus need seppa pari-rahwas ellasid. Surnutte hauda kaewaja-mees olli sel kohhal jubba üks wiiskümme aastat ommas ammetis olnud. Täieste kolmekümme aastat pärast sedda aega, mil se hirmus põrgo tõ seäl seppa maias olli sündinud, walmistas hauda kaewaja ühhe surnule temma wiisist puhkamisse kohta kirriko aia peäl. Et kirriko aed

ennamiste täis, pidbi üllewelt otsast, kus surnutte ihhud jubba mullaks lainud, jälle hakkatama. Mees olli selle kohha peäle juhtund, kus temma wanna sõbber, se willets sep, kolmekümne aasta ees olli maetud sanud. Monned kondid ja pea-laggi said seält hauast wäljakaewatud. Mees panni immeks, et pea-laggi hakkas liikuma. Wõttis kätte, sedda läbbi kat-suda, ja wata, üks kárnane-kon olli senna sisse lainud senni kui mees omma tõ kallal olli olnud. Agga mis tulline wärristus kippus mehhe peäle siis kui någgi sedda raud-waija, mis pea-laest olli läbbi aetud. „Siin on Jummalat sõrm“, rakis hauda-kaewaja isseenneses, „siit saab üks werrine kurjus walgukse ette“. — Panni omma mantli alla pea-lagge, ja tõttis otsekohhe kirriko-õppetaja jure, et saaks selle jo-nega sedda hirmust asja selle wanna, au-waart kirriko-teenrile teada anda ja ettendadata. Teine wõttis pea-lagge kätte, watis tük aega peäle, ja hirmo pärast ei lausund eesriotsa sannagi, waid tõstis agga silmad taewa pole üles ja õhkas süggawaste. Küssis wimaks hauda kaewaja käest, kas peaks si mälletama, kes seäl haura kohhal olli maetud sanud? „Eks ei peaks mälletama“, ütles teine. „Kolmekümne aasta eest sai minno armsa sõbra, linna seppa pu-särki senna hauda pandud. Se olli sesamma, kelle lest-naene aasta pärast mehhele läks sellega, kes seppa ammeti abbimees olli olnud, ja mollemad ella-